

РЕШЕНИЕ

№ 3771

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3503** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/. Образувано е по Жалба вх. № 13187/03.04.2023 г., депозирана от Д. В. – гражданин на С., [дата на раждане] , личен паспорт №[ЕИК], издаден на 02.09.2020 г. от МВР С., валиден до 02.09.2030 г., чрез адв. О. Б., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-4728/25.02.2023 г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се моли за отмяна на оспорения административен акт като необоснован и незаконосъобразен. Твърди се, че с него се засягат основни човешки права на жалбоподателя, като не се уточнява кои.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, не се явява. Представява се от адв. О. Б., който поддържа жалбата и доразвива доводите в нея. Моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски и представя списък на същите по чл.80 от ГПК.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ - МВР, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага в пледоарията по същество чрез процесуалния си представител юрк. В. Ч.. Сочи, че жалбоподателят е пребивавал на територията на Република България неколккратно като е престоявал за по няколко часа в рамките на едно денонощие. Наемодателят му е направил изявление, че се отказва от предоставения адрес и заверената декларация, междувременно е прекратен и трудовия договор, който жалбоподателят е представил с документите.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление рег. № Г-3526/23.09.2023 г. /л.18/ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено лично от Н. М. в дирекция „Миграция“ по образец съгласно Приложение № 4 във връзка с чл.34, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към него са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, сред тях са:

- копие от паспорт;

- Извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените /л.29/ с превод на български език /л.28/ за лицето Д. В., от което е видно, че негова майка е Д. В. /моминско име: М./;

- Извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените /л.31/ с превод на български език /л.30/ за лицето Д. В., от което е видно, че същата е записана с българска национална принадлежност;

- Удостоверение № 200-3-1276/08.08.2022 г. /л.33/ с превод на български език /л.32/ - в него са вписани рождената дата на Д. В., както и имената на родителите му и е направено изрично отбелязване, че майка му Д. В. е с вписана българска национална принадлежност;

- Удостоверение № 200-00-4/2022-26/8320/08.03.2022 г. /л.35/ с превод на български език /л.34/, което удостоверява, че Д. В. е с национална принадлежност „българска“;

- Удостоверение КУ № 1659/2022/15.08.2022 г. /л.37/ с превод на български език /л.36/, издадено от Основен съд П., според което срещу Д. В. не се води наказателно производство и не се води следствие;

- Трудов договор № 050/23.09.2022 г. /л.40/, сключен между „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място] и Д. В., по силата на който последният приема да изпълнява длъжността „работник, строителство“ с код по НКПД: 93120003 в дружеството, при пълен /8-часов/ работен ден, трудово възнаграждение от 710,00 лв., и 6-месечен изпитателен срок;

- Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх. № 22388223446053/23.09.2022 г. /л.41/, от което е видно, че трудовият договор с Д. В. е заверен, приет и вписан в регистъра на НАП;

- Удостоверение за регистрация на трудовия договор на Д. В. в НАП /л.42/;

- нотариално заверена Декларация от Л. А. А. /л.43/, в която същият декларира, че осигурява жилище и адресна регистрация на Д. В. в собствения си апартамент, находящ се на адрес: [населено място], [жк], № 105, вх.Б, ет.8, ап.49;

В хода на административното производство са събрани и други относими документи, представени с административната преписка:

- писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, обективизирано в Писмо рег. № М-19549/11.10.2022 г. /л.44/, според което агенцията не разполага с данни, че лицата в списъка /сред които и Д. В./ представляват заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получат разрешение за постоянно пребиваване в Република България;

- Писмо рег. № М-22853/17.11.2022 г. /л.21/, в което ДАНС уведомява директора на дирекция „Миграция“ – МВР, че е постъпила информация от И. Б., че сръбският

гражданин Д. В. е регистран в С. като извършител на престъпления;

- Сведение от Л. А. А. /л.17/, който е собственик на заявения от В. адрес и сочи, че след подписването на договора за наем не е виждал чужденеца и не желае той повече да се води на този адрес.

На 19.01.2023 г. е извършена проверка на адреса, посочен от чужденеца. За установеното е изготвена Докладна записка рег. № 5364р-1944/24.01.2023 г. /л.15/. В нея е отразено, че при посещението на място Д. В. не е установен на заявения от него постоянен адрес. Собственикът на имота е заявил писмено, че не го е виждал от датата на подаване на декларацията и не желае той да се води на адреса му. Вписано е също, че е извършена справка за пътуване на лице – чужд гражданин в АИС „Граничен контрол“, в която е въведено последно влизане на В. на територията на страната ни на 20.12.2022 г., в 12:23 ч. през ГКПП „К.“ – шосе, с цел туризъм, като е напуснал на същата дата в 14:55 ч. през същия ГКПП.

След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи административният орган е приел за установено, че заявителят е чужденец от български произход, който е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, че заявлението е подадено при спазване на изискванията по чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ, т.е. не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок по издадена виза, че същото е окомплектовано с всички документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ.

Прието е, че В. е сключил трудов договор за срок над шест месеца, който е актуален и регистриран в НАП. Установено е обаче, че той е влизал на територията на Република България четири пъти, но само за по няколко часа в рамките на по един ден, а именно: влизал е на 23.09.2022 г., на 14.11.2022 г., на 20.12.2022 г. и на 31.01.2023 г. като е напуснал страната ни в съответните дни.

При извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ Д. В. не е установен на адреса, на който е декларирал, че пребивава: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] а собственикът на имота Л. А. е оттеглил съгласието си да му осигури жилище и адресна регистрация.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, издал Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-4728/25.02.2023 г. – предмет на оспорване в настоящото производство.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани нови доказателства. От своя страна, ответникът е допълнил административната преписка с писмо от Главна инспекция по труда /л.50/, в което са описани резултатите от проверка, извършена на „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място]. В хода на същата е установено, че дружеството има сключени трудови договори с 32 лица – чужди граждани, в т.ч. и Д. В., с цел да получат постоянно пребиваване на основание техния български произход. Управителят на дружеството е представил документи, видно от които тези лица са удостоверили постъпването си на работа в деня на подписване на трудовите си договори или на следващия ден, проведен им е начален инструктаж и са запознати с правилата за работа при работодателя. Веднага след това обаче те подавали молби за ползване на неплатен отпуск, който им е разрешен със заповеди на управителя и по тази причина не упражнявали труд.

В съдебно заседание ответникът е представил и Справка за сключване, изменение или

прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател /л.66/, от която се установява, че трудовият договор на Д. В. с „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място] е прекратен на 24.04.2023 г., както и Справка за пътуване на лице – чужд гражданин /л.65/, от която е видно, че от началото на 2021 г. до настоящия момент Д. В. е влизал на територията на Република България 18 пъти, но за по няколко часа.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Съдът приема, че е спазен и срока по чл.149, ал.1 от АПК, тъй като от страна на ответника не са ангажирани доказателства за връчването на оспорения отказ по надлежния ред и евентуално датата, на която това е направено /доколкото съобщаването на акта на основание чл.61 от АПК изисква да се спази и реда по чл.18а от АПК, доказателства за което липсват/.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция „Миграция“ - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

При издаването на отказа са спазени административнопроизводствените правила. Същият е постановен след извършена проверка и анализ на представените доказателства като служебно са събрани относими такива.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намери следното:

Основният спор по делото е по приложението на материалния закон и дали са налице нарушения на човешките права и свободи по ЕКЗЧ на чуждия гражданин.

Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЧРБ „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26“. Т.е. една от предпоставките за отказ е предвидена в чл.10, ал.1, т.23 от с.з., а именно: когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Настоящият случай е точно такъв.

Д. В. е декларирал, че местоработата му е в [населено място], [улица], при „ТЦМ БАУ“ ООД, и адрес на пребиване в Република България: [населено място], [жк], [жилищен адрес]. От събраните в хода на проверката доказателства е видно, че жалбоподателят периодично влиза на територията на Република България, но престоява по няколко часа и излиза в същия ден. Същият не е открит и на посочения от него адрес. Нещо повече, собственикът на имота е заявил, че той никога не е живял там, поради което и е оттеглил съгласието си да бъде регистриран на неговия адрес. Не е открит и на работното си място, а управителят на дружеството-работодател е признал, че трудовите договори с чуждите граждани, сред които и с Д. В., са сключени формално – за да могат тези лица да кандидатстват за постоянно пребиваване на територията на Република България, че те не са престирали реално своя труд, а непосредствено след сключване на договорите са подавали молби за ползване на неплатен отпусък.

С оглед на изложеното се налага извода, че Д. В. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл.26, ал.1, вр. ч.10, ал.1, т.3

от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Ето защо и като е издал оспореният акт административният орган е приложил правилно материалния закон.

От друга страна, нито в жалбата, нито в съдебно заседание се посочи по какъв начин процесният отказ е нарушил и засегнал основни човешки права и свободи на жалбоподателя и какви, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

По горните съображения съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен и подадената срещу него жалба подлежи на отхвърляне като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., на основание чл.37 от ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, пр.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба вх. № 13187/03.04.2023 г., депозирана от Д. В. – гражданин на С., [дата на раждане] , личен паспорт №[ЕИК], издаден на 02.09.2020 г. от МВР С., валиден до 02.09.2030 г., чрез адв. О. Б., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-4728/25.02.2023 г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА Д. В. – гражданин на С., [дата на раждане] , личен паспорт №[ЕИК], издаден на 02.09.2020 г. от МВР С., валиден до 02.09.2030 г., ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция „Миграция“ - МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. /сто лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: